

Att leva och dö

Recension.

Publicerad i Borås Tidning, 2010.

Frank Öster dör av ett hjärtfel, medfött men okänt. Precis som sångaren i The Clash. Men Marcus Birros delvis självbiografiska bok handlar varken om döden eller om Frank Öster. Den handlar om livet.

Den namnlöse huvudpersonen är Marcus Birro själv. Eller en variant av honom. Efter tio års kringflackande har han hamnat i Norrköping där dagarna går medan livet står still. Det är en grå och tragikomisk tillvaro som ställs på ända när vännen från förr, Frank, plötsligt dör.

I en stulen kostym bestämmer han sig för att åka till Göteborg, den stad han lämnat tio år tidigare och aldrig tänkt återvända till. Han ska begrava sin vän och bestämmer sig för att samla ihop medlemmarna i deras gamla band, The Christer Petterssons, för att spela på begravningen. Bakom mörka solglasögon i en första klassvagn rullas det förflutna sedan fram och tillbaka och när tåget stannar på centralstationen ställs det mesta på sin spets.

Birro målar upp en vansinnig värld i den skavande skarven mellan åttio- och nittiotal där allting är en fest. Förfester övergår i efterfester som blir till nya förfester i nedslitna lägenheter och bakom fula fasader. De lever på lånade pengar och lånad tid, tar dagen som den kommer och lever för nätterna på stadens svartklubbar. Det är smutsigt, eländigt och samtidigt lyckligt.

I nutid trasslar huvudpersonen in sig i en, om inte förbjuden så åtminstone högst olämplig, kärleksrelation medan han febrilt försöker samla de gamla vännerna till begravningen. De spraymålar Franks kista, dricker öl till frukost och frågar sig om det är någon mening med att repa.

Samtidigt, i det förflutna, får vi följa dessa trasiga människor vandrades i ett romantiskt skimmer av dekadens och smutsiga långgator mellan Majorna, Linné och nästa fest. Det förgångna flätas samman med det ständigt pågående och medan någon har skiljt sig har någon annan vunnit pengar och försvunnit till Rom.

Vad som är verkligt, sant, utelämnat och ren fiktion i Marcus Birros sinnrikt komponerade persongalleri är oklart och irrelevant. Alla udda

karaktärer spelar nyckelroller i en bra, underhållande men onödigt lång historia som hyllar livet och rörelsen framåt genom att belysa dess motsats: döden, eländet och den stillastående, stagnerade vardagen.

Björn Owen Johansson